

<Wanneer
schaduwen
ademhalen>

<Wanneer
schaduwen
ademhalen>

<Kristal P>

Schrijver: Kristal P
Coverontwerp: Kristal P
ISBN: 9789403784687
© <Kristal P>
Uitgavejaar: 2025
Uitgever: Bookmundo

Voor: Die ene onmogelijke man die verschil maakte in mijn leven...
Voor mijn kinderen & voor mijn moeder in de hemel

<1 De Stilte van Leegte>

Victor staaarde naar de spiegel in zijn badkamer. Het oppervlak vertoonde een web van scheuren die zich in alle richtingen verspreidden, alsof het een weerspiegeling was van iets diepers, iets dat hem onrustig maakte door zijn vertrouwde herkenning.

Hij draaide de kraan open en spoelde zijn gezicht, alsof het koude water het lege gevoel zou wegwassen. Maar niets werkte. De routine was voorspelbaar geworden: wakker worden, koffie zetten, werken, eten bestellen, en de rest van de nacht vullen met oppervlakkige afleiding. Hij had de controle over zijn verslaving herwonnen, maar de demonen waren er nog steeds. Ze fluisterden zacht in de stilte van zijn appartement, herinnerend aan de opluchting die hij ooit vond in een fles of in die glinsterende lijnen poeder.

Hij griste zijn telefoon van het aanrecht en opende zonder nadenken de browser. Zijn vingers vonden automatisch de weg naar een bekende site, gevuld met vrouwen die niets van hem vroegen. Geen verwachtingen, geen verbinding – precies wat hij aankon.

Victor werkte als financieel consultant, een baan die hem ooit trots gaf, maar die nu niets meer dan een lege verplichting was. Hij deed zijn werk goed, zelfs uitstekend volgens zijn collega's. Maar wat zij niet zagen, was de muur die hij rond zichzelf had gebouwd. Het enige contact dat hij toeliet, waren oppervlakkige gesprekken en verplichte vergaderingen. Alles om te voorkomen dat iemand dichterbij kwam.

Zijn avonden waren gevuld met one-night-stands, ontmoetingen zonder betekenis. Hij hield mensen op afstand, gaf ze net genoeg om zichzelf aantrekkelijk te maken, maar nooit genoeg om zich echt te binden. Hij zag relaties als kettingen die hij koste wat het kost moest vermijden.

“Mensen verlaten je toch altijd,” dacht hij. Hij had dat vaak genoeg meegemaakt – met vrienden, met vrouwen, met zijn eigen familie.

Die avond kon hij de muren van zijn appartement niet meer verdragen. De stilte voelde te luid, alsof het op zijn borst drukte. Hij trok een jas aan en stapte naar buiten, de koude lucht prikkelde zijn

huid. Zijn voeten brachten hem zonder doel door de straten van de stad, langs gesloten winkels en verlichte ramen die herinnerden aan een leven waar hij geen deel van uitmaakte.

Toen zag hij haar. Ze zat op de stoep van een verlaten gebouw, gehuld in een oude, grijze jas die nauwelijks warm leek te houden. Haar haar was warrig en haar gezicht getekend door de straten. In haar handen hield ze een klein notitieboekje waarin ze iets schreef.

Victor vertraagde zijn pas en keek naar haar. Ze merkte het op en keek op. Haar ogen ontmoetten de zijne, en in plaats van weg te kijken, hield ze zijn blik vast.

“Heb je wat over voor een ziel die haar woorden kwijt is?” vroeg ze. Haar stem klonk zacht, bijna melodieus, met een vleugje ironie.

Victor trok een wenkbrauw op. “Ik heb alleen wat kleingeld,” mompelde hij. Maar hij bleef staan, iets aan haar houding hield hem tegen.

“Dat bedoel ik niet.” Ze tikte met haar pen op het notitieboekje. “Ik zoek niet naar geld. Ik zoek naar de woorden die mensen vergeten zijn.”

Victor grijnsde, een harde, cynische uitdrukking. “En wat doe je met die woorden? Ze verkopen?”

Ze glimlachte terug, maar haar glimlach was warm, niet beledigd. “Nee. Ik bewaar ze. Voor mensen zoals jij.”

“Voor mensen zoals ik?” Victor voelde zijn stem scherper worden. Hij stapte dichterbij en keek haar recht aan. “Je weet helemaal niets van me.”

“Ik weet genoeg.” Haar blik bleef stevig, onverzettelijk. “Je bent iemand die zichzelf zo vaak heeft afgesloten dat je niet eens meer weet waar je bent begonnen.”

Hij lachte kort en zonder humor. “En jij denkt dat je me begrijpt omdat je hier zit met een notitieboekje? Laat me raden, een soort straatfilosoof?”

“Misschien wel,” zei ze eenvoudig. “Of misschien ben ik gewoon iemand die woorden verzamelt die anderen vergeten zijn.”

Victor schudde zijn hoofd en draaide zich om, klaar om weg te lopen. Maar haar stem hield hem tegen.

“Als je ooit wilt weten wat je bent kwijtgeraakt, kun je terugkomen. Je weet waar ik ben.”

Victor liep terug naar zijn appartement, maar de woorden van de vrouw bleven hangen. Haar ogen hadden iets onthuld, iets wat hij niet wilde zien. Hij probeerde zichzelf af te leiden door zijn gebruikelijke routines, maar niets werkte.

Hij ging naar bed met het gevoel dat iets in hem begon te schuiven, een ongemakkelijk, onbenoemd gevoel. Het was alsof hij op de rand van iets stond, maar hij wist niet wat.

De volgende ochtend voelde Victor zich alsof hij slecht had geslapen, hoewel hij zeker wist dat hij minstens zes uur had liggen ronken. De woorden van de vrouw bleven rondspoken in zijn hoofd. “Je bent iemand die zichzelf heeft afgesloten.” Wat dacht ze wel? Ze kende hem niet, en ze had geen recht om hem te beoordelen.

Toch bleef haar stem weerklinken, vooral dat ene deel: “Als je ooit wilt weten wat je bent kwijtgeraakt, kun je terugkomen.” Hij wist niet wat ze bedoelde, en dat irriteerde hem meer dan hij wilde toegeven.

Victor stond op, trok zijn oude joggingbroek aan en zette koffie. Terwijl hij het bittere goedje naar binnen werkte, bladerde hij doelloos door zijn telefoon. De websites waar hij normaal zijn rust vond, boden geen afleiding. De gezichten van de vrouwen voelden plotseling leeg en onnatuurlijk, alsof hij doorzag wat hij eerder niet had willen zien.

Met een diepe zucht zette hij zijn telefoon weg en keek uit het raam. Het was grijs buiten, zoals altijd in deze tijd van het jaar. Hij vroeg zich af waarom hij zo bleef hangen aan die ontmoeting. Wat maakte het uit wat een vreemde vrouw hem had gezegd?

Tegen de avond besloot hij het niet meer te negeren. “Ze bedoelde niets. Het was gewoon onzin,” zei hij tegen zichzelf, terwijl hij zijn jas aantrok. Maar hij wist dat hij zichzelf voor de gek hield. Iets in hem wilde teruggaan, niet om haar te bewijzen dat ze ongelijk had, maar om te begrijpen waarom ze hem zo had geraakt.

Toen hij het park naderde, voelde hij een lichte nervositeit. Hij haatte het om controle te verliezen, en dit voelde precies zo. Ze zat er nog steeds, op dezelfde plek, met haar notitieboekje. Ze keek op toen hij dichterbij kwam, alsof ze had geweten dat hij zou terugkomen.

“Je hebt lang gewacht,” zei ze zonder hem aan te kijken. Ze schreef iets in haar notitieboekje en sloot het daarna langzaam.

Victor fronste. “Ik ben niet hier voor jou, ik wilde gewoon een wandeling maken.” De woorden klonken zelfs in zijn eigen oren zwak.

Ze glimlachte, diezelfde warme, onbevooroordeelde glimlach die hem eerder al had geïrriteerd. “Zeker.”

Hij ging op een afstand staan, zijn handen in zijn zakken. “Wat bedoelde je gisteren met ‘woorden die ik ben kwijtgeraakt’?”

Ze tikte met haar pen op haar boekje. “Je bent ze kwijtgeraakt, maar dat betekent niet dat ze weg zijn. Ze wachten op je. Hier.” Ze opende het boekje en draaide het naar hem toe. Op de pagina stond één enkel woord geschreven: “**Verlangen.**”

Victor keek naar het woord en voelde een onverklaarbare steek in zijn borst. Het was alsof het iets in hem losmaakte, iets wat hij niet onder ogen wilde zien. Hij keek haar scherp aan. “Dit is een spel, toch? Wat wil je eigenlijk van me?”

“Dat je kijkt,” zei ze rustig. “Meer hoeft je niet te doen.”

Victor bleef kijken naar het woord, en plotseling leek de wereld om hem heen te vervagen. Het park, de kou, zelfs de vrouw – alles verdween, behalve dat ene woord. Voor hij het wist, stond hij in een volledig andere omgeving.

Hij was terug in zijn oude appartement, jaren geleden, toen hij nog jong en vol dromen was. De ruimte was rommelig, gevuld met lege pizzadozen en half afgeschreven songteksten. In de hoek van de kamer stond een gitaar, bedekt met stof. Hij voelde de wanhoop van dat moment weer, de strijd om iets van zijn leven te maken terwijl de verleiding van drank hem steeds verder meesleurde.

Een jongere versie van zichzelf zat op de grond, met een fles in zijn hand. Hij keek naar Victor en zei: “Weet je nog wat je wilde? Of ben je dat ook vergeten?”

Victor wilde antwoorden, maar de woorden bleven in zijn keel steken. Hij had dit moment diep weggestopt, dit gevoel van onvermogen en verlangen naar iets wat hij niet kon definiëren. De scène vervaagde en hij voelde zich teruggetrokken naar het park.

Hij zat weer tegenover de vrouw, zijn ademhaling zwaar en zijn hoofd bonzend. “Wat was dat?” vroeg hij, zijn stem trillend.

“Je eerste woord,” zei ze kalm. “Het is een begin.”

Victor wilde haar uitschelden, zeggen dat dit belachelijk was, maar hij kon het niet. Hij voelde zich uitgeput, alsof de reis naar zijn verleden hem meer had gekost dan hij wilde toegeven. Hij keek haar aan, en voor het eerst zag hij een glimp van iets anders in haar ogen. Niet medelijden, maar begrip.

Hij stond op, klaar om weg te lopen. Maar voordat hij vertrok, hoorde hij zichzelf vragen: “En als ik terugkom? Wat dan?”

Ze glimlachte opnieuw. “Dan gaan we verder. Maar alleen als je durft.”

Victor draaide zich om en liep weg, zijn gedachten een warboel van verwarring, angst en een sprankje nieuwsgierigheid.